

KAMPĖLIS: KLAUSK DZIEDUKO

Atsakytumėi, - „O ko gi aš turėčiau klausyti?“

Tai yra nuostabi galimybė išgirsti paprastus ir truputį šmaikščius atsakymus į sudėtingus mokyklinius klausimus. Šis kampelis, kuris veikia ir Facebook tinklapyje, bando kitu kampu pažvelgti į sudėtingą mokinio pasaulį. Kodėl „Dziedukas“, sakysite? Na, todėl, kad suaugę žmonės kartais rečiau pasimeta, neretai mato ir supranta kitaip negu mes. Todėl Dziedukas, jau nemaža gyvenimo matęs – bandys patarti mums.

Klauskite drąsiai! Šį kartą Dziedukas duoda visą šūsnį patarimų!

Klausimas: Kaip ateiti į mokyklą nesušalus?

- A) Neštis su savimi ir lovą.
B) Apsirengti žiurinės meškos kostiumu.
C) Iš paskos už laido temptis elektrinį radiatorių.
D) Neštis puodelį su karšta arbata.
E) Vaikščioti su drakonu. ☹

Klausimas: Ką daryti, kai tau budint mokyklos koridoriuose mokiniai neklauso?

- A) Sakyti: „Aš piktasis burtininkas ir tu tuojau pranyksi!“
B) Surengti diskoteką savo budėjimo vietoje.
C) Apsimesti, kad ir tu neklausai.

Klausimas: Ką veikti jei mokytojas vėluoja į pamoką?

- A) Pats pravesk pamoką koridoriuje.
B) Pasiskųsk mokytojo tėvams.
C) Ant mokytojo klasės durų užrašyti: „Pavėlavusių neįleidžiame“.

Klausimas: Ką daryti, jei per kontrolinį gauni du?

- A) Sako, kad šokoladas padeda smegenims, siūlau tau nusipirkti jo kokį kilogramą. Turėtų padėti.
B) Išjunk televizorių!
C) Surenk dvejukininkų „vakarėlį“ ir kartu mokykitės kitam testui.

Klausimas: Ką daryti, jei nenori mokytis?

* Mokytis!

Klausimas: Ką daryti, kai labai norisi mokytis?

* Mokytis!

Ir dar truputis kūrybos, šį kartą siūlome paskaityti mokinių kurtas miniatiūras:

Žmogaus gyvenimas
Žmogaus
gimimas
ir mirtis.

Laikrodis,
greitai tiksintis ir
skaičiuojantis
mūsų gyvenimus:
sekundės,
minutės,
valandos,
dienos,
savaitės,
mėnesiai,
metai.

Dveji, treji, ketveri, penkeri, dešimt...
o, rodos, viskas, kas liko praeityje,
buvo taip neseniai, tarsi vakar.

Kažkuriame žemės kampelyje vienas pavargėlis
prisėdo ant akmenų, pakėlė akis į dangų...

Paukščiai skrido į šiltuosius kraštus...

Žmogelis susimąstė: „Kažin, ar aš sulauksiu
jų sugrįžtant?“

Kitoj žemės pusėj jaunuolis,
nespėjęs į traukinį, burbtelėjo:
„Kaip greit jis pralėkė pro šalį...“

Ar ne taip pat
pralekia visų mūsų gyvenimai?!...

Iveta Baranauskaitė 7b

Sūpynės

Ir vėl einu mišku.

Škubu, nes noriu kuo greičiau pamatyti tai, ko
jau nemačiau kelerius metus.

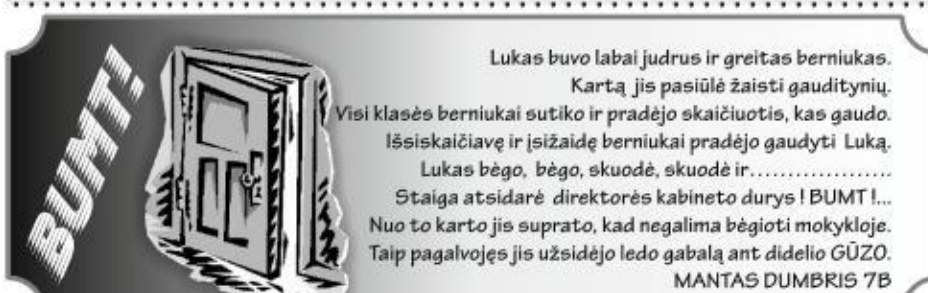
Vėl noriu pamatyti TĄ suoliuką, ant kurio
sedėdavau vėsiomis vasaros vakarais. Išvysti
TĄ medį, kurio sodriai žali lapai užgožia visas
šakas išskyrus TĄ, ilgąją, lyg rakto formos
šaką, ant kurios pakabintos paprastos, bet, mano akimis, nuostabiosios pasaulyje SŪPYNĖS.
Prisiminimai mane pakelia nuo žemės ir aš net nepajaučiu, kaip pradėdau bėgti.

Štai... geltonųjų plytų takas į dangų.

Mano žingsniai lėtai liejasi į kelią... Prieš akis - auksiniai vartai, leidžiantys pasinerti į skaidrias
susipynusių debesų platybes.

SŪPYNĖS

GABIJA GUDONYTĖ 7b

Lukas buvo labai judrus ir greitas berniukas.

Kartą jis pasiūlė žaisti gaudytynių.

Visi klasės berniukai sutiko ir pradėjo skaičiuoti, kas gaudo.

Išsiskaičiavę ir įsižadę berniukai pradėjo gaudyti Luką.

Lukas bėgo, bėgo, skuodė, skuodė ir.....

Staiga atsidarė direktorės kabineto durys! BUMT!...

Nuo to karto jis suprato, kad negalima bėgioti mokykloje.

Taip pagalvojęs jis užsidėjo ledą gabalą ant didelio GŪZO.

MANTAS DUMBRIS 7B

APIE MŪSŲ LAIKRAŠTĮ - MES INFORMUOJAME, DALINAMĖS, PATARIAME

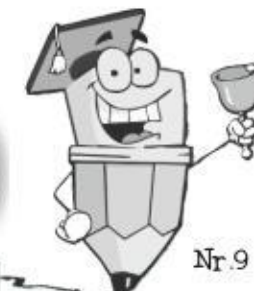
Laikraštis kviečia bendradarbiauti (siūlykite temas, reikškite pageidavimus, nuomones, kritikuokite).

Gyvenkime, džiaukimės, mokykimės kartu. Mokyklos laikraštis - tai jūs. Rašykite mums: laikrastis.poskambucio@gmail.com

Redaktorės: mokytoja Lina Kerbelytė ir Žurnalistų būrelis. Maketavo: „GeraLT“ Reklamų Dizaino Studija

PO SKAMBUČIO

Panevėžio Rožyno progimnazijos laikraštis

Nr 9

2013 m. spalio

BŪRELIAI MOKYKLOJE

Ar matei, ar pastebėjai?! Mūsų mokykloje gausu veiklos, gausu būrelių ir įvairiausių užsiėmimų. Jaunieji žurnalistai apsilankė keliuose šių būrelių ir pasistengė jums kuo įdomiau perteikti jų veiklas. Susipažinkime, apsilankykime!

POP CHORO BŪRELIS

Ar esate kada nors groję būgnais? O ar esate kada smagiai dainavę įvairias dainas chore su vaikais? Jausmas nuostabus! O jeigu dar nesate bandę, tada kviečiame jus užėiti į Rasos Jurkienės kabinetą. Ten mes dainuojame, grojame būgnais ir vibrafonais. Būrelyje labai linksma, smagu ir įdomu. Mes ten puikiai leidžiame laiką, o paskui net suspėjame nueiti į žurnalistų būrelį! Užėikite ir jūs į šiuos būrelius!

Jaunosios žurnalistės: Airida Padelevičiūtė ir Miglė Sarapaitė 5b

Dideliame kabinete stovi molbertas, spinta, lenta, daugybė paveikslų...

Koks tai kambarys? Tai dailės kabinetas! Tenai vyksta dailės būrelio užsiėmimai.

Juos veda mokytoja Vaida Vaitkevičiūtė. Mes ten išmokom gražiai piešti, ir dabar visi mus vadina dailininkėmis. Šio būrelio dėka dailės pamoka mums tapo viena iš mėgstamiausių. Mūsų piešiniai kabo stende. Pabandyk ir tu, gal ir tau atsitiks kaip mums! Tu tikrai gražiau pieši ir pamėgsi dailę! Tapk dailininku!

DAILĖS BŪRELIS

Jaunosios žurnalistės: Laura ir Jurga Kazakaitytės 5b

nukelta į 2 psl.

“Po skambučio“ puslapis Facebooke

Labai smagu skaityti popierinį laikraštuką, šiurenti jo lapus, dalintis juo su draugais, tėveliais. Bet esu tvirtai įsitikinusi, jog ne kartą norėjote pakomentuoti straipsnį, nuotrauką – padaryti tai, ką esame įpratę daryti internetinėje erdvėje, socialiniuose puslapiuose. Ir tai jau tapo įmanoma!

Nuoširdžiai tave kviečiame apsilankyti socialinio tinklapio Facebook puslapyje „Po skambučio“.

Čia pačios šviežiausios naujienos, kurias jums pateikia mūsų Jaunieji žurnalistai. Tai taip pat galimybė, tau pačiam susipažinti su mokyklos gyvenimu, pakomentuoti straipsnį, patikusių nuotrauką ir pan.

Ir čia dar ne viskas! Mes TAVE kviečiame prisijungti prie interaktyvaus gyvenimo mokykloje. Ar nori nuveikti ką nors smagaus? O galbūt norėtumei susipažinti su smagia žurnalistų grupele? Tau nebūtina mokėti gerai rašyti.

Tu gali sukurti smagų video, atspindintį mokyklos kasdienybę, gali prisidėti prie mokyklos laikraščio reklamos kūrimo komandos, gali būti tas, kuris pirmasis sužino naujienas ir jas praneša! Tu esi reikalingas!

TU esi laukiamas trečiadieniais per 8 pamoką 207-ame kabinete. Užsuk!

Arba rašyk mums žinutę į FB „Po skambučio“ puslapį ar

el. adresu: laikrastis.poskambucio@gmail.com

facebook Like

BŪRELIAI MOKYKLOJE

BŪRELIS „PO PRAKAITU“

- Dunkt, dunkt, bum, – nudunda kamuolys.
 - Tap, tap, tap, tip, tip, tip, strykt, liuokt, opa, opa! – išdykauja vaikai.
 - Dzirr!!!- sučirškia skambutis.
 Pasibaigė būrelis „Po prakaitu“.
 Kiekvieną ketvirtadienį po pamokų per 6-7 pamokas mes einame į aktyvų būrelį. Ten žaidžiame žaidimus su kamuoliu, bėgiojame. Mergaitėms mokytoja Edita Guokaitė leidžia būti „mini“ kambarėlyje, ten yra treniruoklis ir svarmenys. Ar jau žinai koks tai būrelis? Jei nori prisijungti prie mūsų ateik į sporto salę.

Jaunoji žurnalistė: Milija Baranovskaja 5b

TOLERANCIJOS UGDYMO CENTRAS

Norime augti dideli, norime turėti didelę širdį – matyti kitą, suprasti mažą, priglausti silpną. Žiūrėdami per istorijos akinius, bandome suprasti, ką darėme ne taip, ką galime pakeisti, kaip galime būti geresni, pakantesni, atlaidesni. Mūsų būrelyje labai daug įvairios veiklos, mokomųjų išvykų. Mokytoja Genutė Žilytė organizuoja įvairias mokinių darbų parodas, projektus. Tolerancijos centras – tai veiklų įvairovė!

Už mokyklos būrelių nuotraukas dėkojame Jaunajai žurnalistei Milijai Baranovskajai 5b.

SMAGŪS JAUNŲJŲ ŽURNALISTŲ BŪRELIO NARIAI

KOVOK UŽ SAVO SVAJONES...

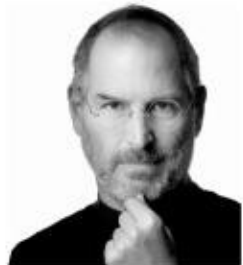
Paulas Koelas yra pasakęs: „Kovok už savo svajones ir tavo svajonės kovos už tave“. Smalsu būtų sužinoti, ar šis garsus brazilų rašytojas taip kalbėdamas pažinojo du didžiausius XX amžiaus pabaigos ir XXI amžiaus pradžios svajotojus Styveną Džobsą ir Bilą Geicą?

Sakydama didžiausius, neturiu minty ūgio ar svorio, bet kokią įtaką šie du ekscentriškai padarė visam kompiuterinių technologijų progresui pasaulyje. Šie du vienmečiai amerikiečiai (Styvas Džobsas gimė 1955-02-24, o Bilas Geicas 1955-10-28) nesuvokiama aiškiai žinojo, ko reikia paprastiems žmonėms, ko reikia verslo rinkai ir savo suburtos komandos dėka, žinojo, kaip tai pasiekti. Ar galite patikėti, kai Styvenas kūrė kompaniją „Apple“ (1976 m.), o Bilas „Microsoft“ (1975 m.), visi amerikiečiai galvojo, kad ko jau ko, bet kompiuterio mūsų buičiai tai jau nereikės. Kiekvienas namų ūkis turėjo

televizorių, eilę buitinių įrangos ir jautėsi laimingi. Nenuostabu, kad ryžtis avantiūrai – kurti kompiuterius, galėjo tik visiškai svajotojai. Žinant, kad Styvenas Džobsas buvo įvaikintas ir visą gyvenimą pyko ant savo biologinių tėvų už jo palikimą, iš dalies suprantama, kodėl Styvenas nebuvo labai mėgstantis bendrauti žmogus. Garsėjo, kaip sunkiai susivaldantis. Styveno Džobsos kompanija labai retai užsiiminėjo labdara. Bet jo kompanijos šūkis „mąstyk kitaip“ tikrai aktualus, prasmingas ir skatinantis aktyvų kūrybiškumą. Skirtingai nuo Džobsos, B.Geico kompanija kasmet labai daug

išleidžia įvairioms labdaros akcijoms. Bill & Melinda Gates fondas yra didžiausia pasaulyje labdaros organizacija. Jos kapitalas – 29 mlrd. dolerių. Šiuo metu viena fondo pagrindinių krypčių – kova su maliarija. 2005 m. spalį šiam tikslui buvo skirta 258 mln. dolerių. B.Gates kažkada susikūrė profilį Facebook, bet atsisakė, nes labai daug žmonių norėjo būti jo draugais. 2008 m. prisijungė prie profesionalų socialinio tinklo LinkedIn. Savo profilyje Gates apibūdino save kaip „technologija“, „filantropija“. Pomėgiai: skaitymas, tenisas ir bridžas. Deja, deja, bet Styvenas Jobsas mirė 2011 m. spalio 5 d., apie 15:00 vietos laiku, jo mirties priežastis – vėžys. Pasaulis prarado genijų. Na, o Bilas Geicas spalio 28 d. švęs savo gimtadienį, su kuriuo mes jį ir sveikiname.

Progimnazijos direktorė Aida Adiklienė

..... Istorija mokinių rašinio konkursui: MŪSŲ NEĮTIKĖTINA ISTORIJA MOKYKLOJE

Mūsų klasė šventė helouyną. Mes buvome raganos su šluotom, daug vaikų buvo – zombiai, vampyrai ar kitokios pabaisos. Sutarėme rinktis vakare prie mokyklos. Kai susirinkome, jau buvo tamsiau negu tamsu, tad atėjus į tokią tamsą nieko nebūtum matęs. Žinoma, buvo baisu kažkur eiti ir nežinoti kur. Visi vaikai atsitrenkinėjo vieni į kitus kažkaip nejučia eidami į vieną pusę. Atrodė, jog mes esame kambary, kuriame sugedo elektra, mes norėjome išeiti, o kambario galo, rodos, nebuvo. Galiausiai pradėjom daužyti savo galvas į stulpus ir supratom, kad tie stulpai yra medžiai ir mes patekom į mišką. Jūs vos perskaitė iškart sušuksite: „TAI KAD MŪSŲ MOKYKLOJE NĖRA MIŠKO!!!“. Miškas išdygsta tik per helouyną. Klaidžiojom mes iki vidurnakčio, bet...vos iš debesų išlindo pilnatis,

mes virtome tuo, ką vaidinom. Mes tapom RAGANOMIS. Kadangi mes nebuvom senutės, neturėjom nei kupros, nei nosies kaip bulvės su didele karpa. Pasikeitė drabužiai ir įgyjom galių, kaip ir pridėra jaunoms raganaitėms... (Juk raganos nevaikšto su mokyklinėm uniformom). Mes gavome gražias raganų kepures ir mums jos tiko. Atrodėm pasikeitusios. Vilkolakiai pradėjo staugti, vampyrai pasivertė

šikšnosparniais. Mes skraidėme ant šluotų visą valandą, kol iš aukštai pro medžių lapus pamatėme kažką žibant. Tai buvo gėlė. Jūs vėl sušuksite: „GĖLĖS ŠVIEČIA? NESAMONĖ!“. Na taip, taip... Ir miškas išdygsta ir gėlės šviečia tik per helouyną. Gėlė buvo maždaug metro aukščio. Iš jos sklido smulkios, šviečiančios, šaltos kaip ledas ir labai žėrinčios dulkelės. Visi grožėjosi stebuklinga gėle. Bet pala, pala,... reiškia, ji daro stebuklus! Pakvietėme visus bendraklasius prie gėlės. Visi vaikai nuplėšė po vieną žiedlapį ir sugalvojo norą. Visų noras buvo vienas: „noriu pavirsti tokiu, koku buvau“. Atėjo rytas ir mes tapome vaikais. Mokykloje buvo apie ką kalbėtis... Skubėjom pasidalinti miško nuotykiomis ir įspūdžiais.

Laura ir Jurga Kazakaitytės 5b

ŠIAUBO MOKYKLĄ

Einu sau linksma į mokyklą. Šiandien gyvūnų diena! Nešuosiu savo šuniuką. Jau beveik prie mokyklos pradėjo smarkiai pūsti vėjas. Įbėgau į mokyklą. O ten- kaip po karo! Aplinkui nieko nieko nėra. Tik vienas vėjas pučia... Man pasidarė šalta ir baugu. Pradėjau ieškoti telefono savo kišenėse, bet rasti vis nepavyko. Staiga garsiai trinktelėjo

užsidarydamos mokyklos durys – net šuo paširpo. Padėjau šunį ant žemės, o pati sustingau. „Kur mano telefonas?“ – galvoje zujo tik viena mintis. Vėl išieškojau visas kišenes, išnaršiau kuprinę, net išpyliau visus daiktus, bet jo nebuvo. Pradėjau slampinėti po mokyklą. Bevaikščiodama prisiminiau, kad telefoną buvau pasidėjusi namuose ant stalo. Taigi, telefono neturiu! Vadinasi, pagalbos jokios! Nei iš MAMOS, nei iš TETĖS! -Girrgžžž, girrrgggžž, -durys vis primindavo apie gresiantį pavojų. Kodėl jos užsidarė? Nieko nesupratau. Vėjas kaip koks vaiduoklis praskriejo. Tuo metu iš baimės pradėjau kalbėtis su

šuniuku, bet, aišku, jis buvo taip pat persigandęs kaip ir aš. Aš pradėjau galvoti, ar čia tik nebus koks pokštas? Juk aš pati prieš gerą savaitę savo klasės draugams buvau iškrėtusi šioj tokj „pokštelį“... Na, galvojau sau, nieko nedarysiu, visa tai turėtų praeiti. Staiga, prie manęs priėjo kažkokia moteris, nepanaši į lietuvę, ir pradėjo kažką sakyti. Tada atsidarė klasės durys ir iš ten pasipylė nepažįstami keisti žmonės. Tik po to supratau, jog tai buvo mokiniai, dėvintys kaukes. Štai tau ir mokykla Helouynų išvakarėse!

Istoriją kūrė Jaunoji žurnalistė Airida Padelevičiūtė